

Arrest

nr. 170 112 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X, op 6 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden via een op 17 oktober 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 februari 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 7 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2012 werd ingediend door :

[E.K.][...]

en echtgenote

[D.E.][...]

wettelijke vertegenwoordigers van

[K.B.][...]

[K.M.][...]

nationaliteit: Mongolië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder verklaren betrokkenen dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure in hun land van herkomst kunnen indienen, omdat zij reeds lang in België verblijven. Dit kan echter niet gezien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien dit element betrekking heeft op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld wordt. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch

een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de verwijzing naar het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind en de garantie op het recht op onderwijs, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen niet aantonen in welke zin een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk op dit verdrag zou betekenen. Betrokkenen tonen niet aan in welke zin het recht op onderwijs en het recht op ontplooiing zou geschonden worden.

De bewering dat de kinderen enkel het Nederlands zouden kennen en ook enkel met de Belgische cultuur zouden vertrouwd zijn kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen en vertrouwd te maken met de cultuur van het land van herkomst. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, zoals zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Het feit dat hun jongste kind in België is geboren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Het feit in België geboren te zijn, brengt niet onmiddellijk een verblijfsrecht met zich mee en vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkenen niet naar hun land van herkomst zouden kunnen terugkeren.

De advocaat van betrokkenen beweert dat dient te verwezen worden naar dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat de heer [E.K.] een arbeidscontract voorlegt, heeft betrekking op de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 7 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [L.M.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[E.K.][...], nationaliteit Mongolië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 7 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [L.M.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[D.E.][...], nationaliteit Mongolië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De minderjarige kinderen, [K.B.][...] en [K.M.][...], dienen hun moeder te volgen.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Het gegeven dat een ambtenaar naar aanleiding van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, vaststelde dat verzoekers onwettig in het Rijk verblijven en het feit dat de vaststelling van dit onwettig verblijf het “gevolg” is van de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf laat geenszins toe te concluderen dat de in casu bestreden beslissingen inhoudelijk of juridisch samenhangen en dat de ene beslissing voortvloeit uit of een gevolg is van de andere. De bemerking van verzoekers dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen, wat het gevolg is van het feit dat de

ambtenaar een inbreuk op de verblijfswetgeving vaststelde toen hij het dossier van verzoekers ter hand nam om hun aanvraag om machtiging tot verblijf te onderzoeken, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoekers nog uiteenzetten dat in het arrest nr. 96 099 van 30 januari 2013 werd gesteld dat een nauwe samenhang tussen beslissingen duidelijk blijkt uit het gegeven dat deze beslissingen op dezelfde dag door dezelfde persoon werden genomen, moet worden gesteld dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Hierbij moet worden benadrukt dat in de zaak waarnaar verzoekers verwijzen de eerste bestreden beslissing een beslissing was waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. De vernietiging van een dergelijke beslissing heeft tot gevolg dat een vreemdeling in het bezit kan worden gesteld van een attest van immatriculatie en in dat geval niet onwettig in het Rijk verblijft, zodat er implicaties kunnen zijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke situatie doet zich in casu niet voor. Er dient tevens te worden geduid dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben.

In de mate dat verzoekers daarnaast nog verwijzen naar de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van 13 maart 2012 van de Raad waarin, met verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 28 juni 2010 met nr. 205.924, wordt gesteld dat een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar zijn moet worden opgemerkt dat er in casu geen sprake is van verscheidene beslissingscomponenten die zijn opgenomen in één akte en dat de Raad van State reeds oordeelde dat uit het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn (cf. RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoekers' beschouwingen laten niet toe een samenhang tussen de bestreden beslissingen vast te stellen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Verzoekers leggen ter terechtzitting twee stukken neer om hun standpunt te staven dat hun kinderen tijdens het schooljaar 2015-2016 in België onderwijs volgden. De Raad dient evenwel op te merken op dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een annulatieprocedure, nog dergelijke stukken kunnen worden voorgelegd ter terechtzitting. De door verzoekers ter terechtzitting aan de Raad overgemaakte documenten dienen daarom uit de debatten te worden geweerd.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 08.11.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging niet kunnen indienen via de gewone, procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde[n] verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204)

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij hebben in België hun leven opgebouwd.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

2. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden 08.11.2012 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als [de] directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatieinstructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ mededeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

*In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan
De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:*

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M, Wathélet en deze nog steeds geld[t] daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelfs in om de aanvraag van verzoekers aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

3. Verder verklaren betrokkenen dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure in hun land van herkomst kunnen indienen, omdat zij reeds lang in België verblijven. Dit kan echter niet gezien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien dit element betrekking heeft op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld wordt. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." RvS 9 december 2009, nr 198 769)

De elementen van integratie, namelijk het feit dat de heer [E.K.] een arbeidscontract voorlegt, heeft betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot

de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekers van mening zijn, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van hun aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! ! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoekers!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek? !

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dien[en] te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

4. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de verwijzing naar het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het kind en de garantie op het recht van onderwijs, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen niet aantonen in welke zin een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk op dit verdrag zou betekenen. Betrokkenen tonen niet aan in welke zin het recht op onderwijs en het recht op ontplooiing zou geschonden worden.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers en hun kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoekers hebben één kind dat school loopt in het lager onderwijs en één kind dat school loopt in het middelbaar onderwijs.

Zij en hun kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de grondigheid behandeld te worden.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor regularisatie omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Het feit dat zij schoolgaande kinderen hebben, schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen toch niet zomaar hun kinderen van school halen om terug te keren naar Mongolië om aldaar een aanvraag in te dienen en derhalve het schooljaar te onderbreken of in de loop van het schooljaar terug te keren naar België.

De kinderen hebben heel hun leven school gelopen in België!

DVZ heeft dus hiermee geen rekening gehouden en gemakkelijksshalve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de grondigheid niet te behandelen.

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.

Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Verzoekers zijn ouder van twee schoolplichtige kinderen. In Mongolië kunnen zij niet dezelfde kansen krijgen op onderwijs. Verzoekers wensen hun kinderen een degelijke opleiding te kunnen geven.

DVZ stelt dat de kinderen van verzoekers geen gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, zonder enige toetsing, en negeert tevens het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Mongolië.

De enige kans voor verzoekers om hun kinderen een volwaardige opleiding te geven, is in België!!

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekers moeten de kans krijgen op onderwijs !

5. De bewering dat de kinderen enkel het Nederlands zouden kennen en ook enkel met de Belgische cultuur vertrouwd zijn kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen en vertrouwd te maken met de cultuur van het land van herkomst. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan de bevel om het grondgebied te verlaten, zoals zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schande te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant!

Daar waar men in andere dossiers weigert de opgebouwde integratie te erkennen, bestempelt men het feit dat de kinderen van verzoekers enkel Nederlands spreken als een 'risico' !

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekers hebben er alles aan gedaan om zich te integreren in de Belgische cultuur en samenleving. Dat het onbegrijpelijk is hoe dit nu tegen hen gebruikt wordt

Verzoekers zijn al meer dan 6 jaar niet meer in Mongolië geweest. Meer nog! Het oudste kind heeft er slechts haar eerste 5 levensjaren doorgebracht en het jongste is er zelfs nog nooit geweest!

Hoe kan men hier spreken over een "terugkeer" naar het land van herkomst als het jongste kind er zelfs nooit is geweest!

Dat het niet redelijk is van verwerende partij om te verwachten dat zij de Mongoolse cultuur zouden moeten hebben meegekregen in de huiselijke sfeer.

Verzoekers werken en wonen hier! Dat zij hun kinderen dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verzoekers om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouders !

Verzoekers zijn naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor henzelf en hun kinderen konden opbouwen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekers naar België gereisd zijn, waar zij een degelijke opleiding en opvoeding voor hun kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties die men aan de ouders zou kunnen verwijten!

6. De advocaat van betrokkenen beweert dat dient te verwezen worden naar dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verzoekers wensen op te merken dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, verzoekers wel degelijk de nodige informatie verschaffen om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, men er niet 'zonder meer' van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn aan diegene waaraan zij refereren.

Het mag duidelijk blijken uit de informatie die verzoekers toevoegde aan hun administratief dossier, dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties en dat het rechtszekerheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat het voor verzoekers onbegrijpelijk is dat verzoekers in vergelijkbare dossiers wel geregulariseerd werden, en zij een negatieve beslissing ontvingen.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 4), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009.

Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werden deze beslissingen genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden ! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare pleiten hebben gepleegd, de medische toestand van verzoekster, schoolplichtige kinderen ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

4.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers geven aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij hun integratie en hun langdurig verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Zij verliezen hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd

betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen

via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers voeren in wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van hun middel aan dat zij in België hun leven hebben opgebouwd. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat zij niet aannemelijk maakten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

In het tweede onderdeel van hun middel houden verzoekers in wezen voor dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde tonen verzoekers niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoekers niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing door verweerder van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskenning van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf werden gemachtigd tonen verzoekers niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat zij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van hun verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoekers zetten nog uiteen dat zij menen dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Zij maken met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Met hun uiteenzetting dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria tonen verzoekers evenmin aan dat verweerder in voorliggende zaak, door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd, onwettig optrad.

Waar verzoekers verder in het derde onderdeel van hun middel aangeven dat hun langdurig verblijf en integratie hadden dienen te worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid kan de Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfsstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en verweerder heeft, zoals reeds gesteld, naar deze rechtspraak verwezen ter onderbouwing van zijn standpunt.

In het vierde onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat verweerder het feit dat hun kinderen in België naar school gaan onterecht niet als een buitengewone omstandigheid heeft weerhouden. Zij verwijzen hierbij naar een oude beleidsinstructie.

Het gegeven dat een vroegere staatssecretaris een beleidsinstructie uitvaardigde waarin was aangegeven dat een verblijfsmachtiging kon worden toegekend aan families van wie de kinderen sedert 2007 naar school gaan in België doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat – aangezien niet blijkt dat verzoekers' kinderen in hun land van herkomst niet naar school kunnen gaan en evenmin blijkt dat deze kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet in hun land van herkomst beschikbaar zou zijn – het feit dat verzoekers' kinderen in België onderwijs volgen niet toelaat te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet via de reguliere procedure zouden kunnen indienen. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat verzoekers schijnbaar uit het oog verliezen dat niet blijkt dat de instructie waarnaar zij verwijzen in overeenstemming is met de wet en dat deze instructie in ieder geval niet kan voorzien dat een vreemdeling die, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, het bestaan van buitengewone omstandigheden niet zou dienen aan te tonen.

Verzoekers hebben in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ook niet expliciet uiteengezet dat zij de eventuele onderbreking van een schooljaar als een buitengewone omstandigheid wensten aan te voeren. Zij hebben zich beperkt tot het uiteenzetten dat hun kinderen naar school gaan in België en dit dienen te doen omdat zij schoolplichtig zijn. Verweerder heeft toegelicht waarom hij deze gegevens niet beschouwt als een effectieve hinderpaal om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoekers maken daarenboven niet aannemelijk dat hun kinderen niet tijdens een schooljaar zouden kunnen overstappen van de ene school naar de andere en dat in Mongolië kinderen eens een schooljaar is aangevat niet meer kunnen instappen.

Tevens lijken verzoekers te vergeten dat het niet aan verweerder is om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestaan, doch dat deze verplichting op hen rust en het dus aan hen toekwam om het bewijs te leveren dat er geen onderwijsmogelijkheden voor hun kinderen in Mongolië bestaan. Hun stelling dat in Mongolië "*zelfs de basisinfrastructuur niet aanwezig is*" en dat hun kinderen alleen in België een volwaardige opleiding kunnen krijgen is niet meer dan een ongestaafde bewering.

Er blijkt niet dat verweerder door de eerste bestreden beslissing te nemen verzoekers' kinderen het recht op onderwijs heeft ontzegd of enige handeling heeft gesteld die zou indruisen tegen wat is bepaald in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekers zetten in een vijfde onderdeel van hun middel uiteen dat het niet aanvaardbaar is dat verweerder motiveert dat zij verantwoordelijk zijn voor het feit dat hun kinderen de Nederlandse taal machtig zijn en vertrouwd zijn met de Belgische cultuur, maar gaan met deze kritiek voorbij aan de kern van verweerders betoog, met name dat het niet geloofwaardig is dat de kinderen van verzoekers niet zouden zijn opgevoed in hun moedertaal en zij deze taal niet zouden kennen. Hierbij kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoekers' oudste kind in Mongolië werd geboren en er jaren verbleef en hun jongste kind geboren werd het jaar nadat verzoekster in België arriveerde en zelf de Nederlandse taal nog diende aan te leren. Door te stellen dat hun jongste kind nog nooit in Mongolië is

geweest tonen zij niet aan dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers in de huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden gebruiken. Verzoeksters raadvrouw stelt ter zitting trouwens dat verzoeker het Nederlands minder vlot spreekt, wat een bevestiging inhoudt van het feit dat hij zich nog veelal van zijn moedertaal dient te bedienen in zijn relatie tot zijn kinderen.

Verzoekers tonen door te benadrukken dat zij al verscheidene jaren niet meer in Mongolië wonen, dat hun jongste kind zelfs nooit in Mongolië is geweest, dat niet kan worden verwacht dat hun kinderen vertrouwd zijn met de Mongoolse cultuur, dat hun kinderen niet mogen worden gestraft voor het optreden van hun ouders en door te verklaren dat zijn naar België kwamen om een veilig leven voor henzelf en hun kinderen op te bouwen en hun kinderen een degelijke opvoeding en opleiding te geven niet aan dat verweerder enig relevant gegeven buiten beschouwing heeft gelaten of onterecht oordeelde dat uit de door hen aangebrachte gegevens niet kan worden afgeleid dat er een buitengewone omstandigheid, zoals bepaald in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat.

Verzoekers herhalen in het zesde onderdeel van hun middel dat verweerder in de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat door hun advocaat niet werd aangetoond dat aan vreemdelingen die zich in een situatie bevonden die gelijkaardig was aan de situatie waarin zij zich bevinden een verblijfsmachtiging werd toegestaan. De Raad stelt vast dat de advocaat van verzoekers in de op 17 oktober 2012 gedateerde aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd stelde dat in een ander dossier door verweerder een beslissing werd genomen waarbij toepassing werd gemaakt van de criteria die zijn vervat in de instructie van 19 juli 2009, doch dat uit deze vermelding niet kan worden afgeleid dat verweerder in andere gevallen gegevens die hij in casu niet als een buitengewone omstandigheid heeft beschouwd wel als een dergelijke omstandigheid heeft aanvaard.

In zoverre verzoekers nogmaals lijken te willen aangeven dat verweerder in het verleden toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en hierdoor is voorbijgegaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat een buitengewone omstandigheid moet worden aangetoond alvorens, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging in België kan worden afgegeven, moet worden herhaald dat verweerder niet incorrect of kennelijk onredelijk optreedt door de wet toe te passen, ook indien hij dit in het verleden niet steeds zou hebben gedaan.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag werden geschonden. Er dient trouwens op te worden gewezen dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel schijnen verzoekers te vergeten dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

4.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

4.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel moet worden benadrukt dat dit beginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekers' betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

4.2.8. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.9. De beschouwingen van verzoekers laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK